

5/2008

časopis pro kluby, oddíly i stopaře

KLUBOVNÍ
H
L
A
S
A
T
E
L

CO JE TO ZO?

ČTĚTE UVNITŘ ČÍSLA NA STRANĚ 16!

KLUBOVNÍ STRÁNKA

40. OBS Mohawkové, Příbram

Wikčemna nonpa napčinyunka Wičatawa

Dlouho očekávaný podnik kmene Mohawků na-
dešel. Přiblížila se sedmnáctá hodina odpoled-
ní dne dvacátého devátého února. V klubovně
Mohawků se sešli bratři: Kuželka, Jasan, Ministr,
Komb, Krtek, Daník, Johánek, L. H. Ježek a Sin-
gas.

Po krátkém ubytování a uložení věcí následovalo
rozdělení úkolů a upravení klubovny pro náš ví-
kendový pobyt v ní.

Nezbytné úkony udělány a pak celý náš
kmen vyrazil bojovat o Zlatou stuhu.
Jednalo se o překonání několika
překážek. Prolézalo se pneu-
matikou, překonala se zídka o výšce
skoro dvou metrů, prolezlo se
kovovým mimozemšťanem a
pak každého očekával tunýlek.
Po jeho absolvování a překo-
nání žebřin se doběhlo ke klub-
bovně, tam každý dopravil pál-
kou míček, který se pohyboval
v betonovém korýtku do cíle.
Nejlépe si vedl bráška Daník,
druhý byl Ministr a třetí místo
obsadil bratr Johánek. Dalším
zajímavým úkolem bylo překo-
nání elektrického plotu, zde se
ukázalo jak bratři
dovedli spolupracovat. Zpočátku jim to nešlo, ale
potom přišli jak na věc.

Začalo drobně pršet, odcházíme do klubovny,
kde na nás čeká vynikající čaj a další neobvyklá
činnost. Zítra prvního dne měsíce lištawičayazan
wi, budeme vařit v Jestřábově rýžovišti.

Každý získal kus textu zašifrovaný v kolečku. Z
něho vyplynulo dobré poučení: „Společnou prací
se dosáhne víc, než kdyby každý byl sám“.

Potom hrajeme Mohawské hry a i hry z knížky od
bratra Zapletala. Přišla i chvilka na zpěv, nezpíva-
lo se klasicky s kytarou a s písničkami známými,
mněli jsme za úkol přezpívat složení čokoládové-
ho výrobku. Při této činnosti se užilo mnoho srandy.

Venku se mezitím setmělo, bratři Komb a Jasan
přišli s večerní venkovní hrou, v naší velké zahradě
se část bratrů schovala a ostatní je museli najít.
Za nalezení bratra získávali lísteček.

Při hře se někomu dařilo a jinému méně. Každý se
pobavil a nikdo nepřišel zkrátka.

Nadešla doba, kdy se i Mohawkové unaví a pak
musí jít spát. Zítra na nás čeká mnoho nového.

Wanži lištawičayazan wa

Skoro osmá hodina ranní nás vytahuje z pelíšků.
A komu se nechce, tomu bratr Komb pomohl,
třeba Kuželkovi.

K snídani už na stole čekal lahodný čaj a každý
vyndal nějaké to dobré pečivo. Před devátou hodi-
nou již odcházíme z klubovny Mohawků, loučíme
se s Daníkem a Johánkem, odjíždějí do Českých
Budějovic. Potom za silného větru směřujeme na
nádraží, kam přijel Fanda.

Bouřka se sněhem a deštěm nás zavedla k Fan-
dovi domů. Uvařil se čaj, hrají se hry, luští se z
morseovky recept na guláš, který budeme dnes v
Jestřábově rýžovišti vařit.

Po hodině u Fandy se počasí umoudřilo a tak
odcházíme do lesů. Cestou hrajeme Orlí oko, do
kartiček zapisujeme různé věci, zvířata, lidi.

V rýžovišti je naším prvotním úkolem rozdělat
oheň pro uvaření guláše. Sice je vše mok-
ré a suchá větvička se vyváží zlatem,
ale Mohawkové ví, jak v tomto po-
časí-nečasí oheň rozdělat, a vědí,
kde hledat suché dříví.

Pak se už krájí salám, loupe se
cibulka i česnek a vše se vaří,
smaží, dusí. Přidávají se i dal-
ší suroviny, co v guláši nesmějí
chybět. Každý z Mohawků se se
zdarem zapojil a pak si pochut-
nal.

Vše uvařeno, sněženo, uklize-
no. Přicházejí na řadu hry. Prv-
ní z nich je hra Pašeráci.

Opakovala se několikrát. Na
hřišti u rýžoviště hrajeme Muh – mohwu. Cestou
z Jestřábova rýžoviště se každý z nás stal na chví-
li letadlem.

Výprava končí v klubovně Mohawků. Zvolil se muž
výpravy a byla i udělena známka výpravy. Mužem
výpravy byl zvolen bratr Ministr a známka výpravy
je 2,16.

L. H. Ježek - Víťa ■

Mimozemšťan zevnitř.

I Mohawkové musí někdy jíst.

Pekáč

Dnes se peče

Kamil Albrecht - Soki

1. Mohl by ses nám stručně představit, říct na úvod pár slov o sobě?

Když jsem byl ještě strašně malý, tak jsem se jednoho dne narodil. Od té doby, již 29 let, žiju v neustálém boji mezi mou fantazí a schopností své sny nějak realizovat. Setkat se s inteligentními bytostmi z vesmíru nebo vyhrát ligu mistrů ve fotbale se mi zatím nepodařilo, ale pár věcí mi už vyšlo. Vydával jsem poměrně úspěšný časopis, založil a dlouho vedl svůj vlastní klub, spustil internetové stránky pro kluby iKlubovna. cz, při-

pravil a vydal knížečku plnou námětů ke klubovní činnosti, dokončil zdárně všechna má vysokoškolská studia a našel si práci, která mě baví ...

2. Jak jsi se dostal k foglarovkám? Vzpomínáš si na tu úplně první dílo od Jestřába, které jsi dostal do ruky? Kdy a kde to asi bylo?

Pamatuju si velmi dobře na chvíli, kdy mi táta někdy v roce 1990 přinesl komiksové zpracování Záhady hlavolamu. Byl jsem tehdy velice překvapen, že někdo popisuje v příběhu činnost podobného klubu, jaký jsem do té doby už asi tři roky vedl. Záhy jsem doslova zhltal všechny tehdy dostupné foglarovky a každou přečtenou stránkou jsem se ujišťoval, že skrze ně poznávám člověka stejné krevní supiny, jako jsem já.

3. Která z těchto knih se stala Tvoji nejoblíbenější, ke které se nejraději vracíš?

Jsem povahou snílek a proto mě nejvíce

upoutala ta nejfantastičtější, nejpodivnější a nejtajemnější část jestřábovy tvorby a tou jsou knížky o Stínadlech.

Jsem povahou snílek a proto mě nejvíce upoutala ta nejfantastičtější, nejpodivnější a nejtajemnější část jestřábovy tvorby a tou jsou knížky o Stínadlech.

4. Možná každý „foglarovec“ má mezi postavičkami z knih nějakého svého favorita. Někoho, koho má rád, kdo byl jeho vzorem, s kým by se chtěl setkat. Je to tak i u Tebe?

Oblíbených postaviček bylo víc, ale vzorem, tím pro mne, jakožto náčelníka klubu byl Mirek z Rychlých šípů. Byl ryzím ideálem foglarovských hodnot. Bylo pro mne snadné kdykoliv si odpovědět na otázku: „Jak by se teď zachoval Mirek“. A tahle odpověď mi hodněkrát v životě pomohla.

5. Někteří foglarovci se dostávají do sdružení (SPJF) přes své kluby, někdo přes časopis Bobří stopou, v poslední době se k nám přihlašují členové velmi často přes internet? Jaká byla tvá cesta do SPJF?

SPJF jsem poprvé zaregistroval na výstavě o Jaroslavu Foglarovi, která probíhala v Technickém

muzeu v Brně. Sdružení se také prezentovalo v televizním pořadu Oáza a také pravidelnou rubrikou v novinách Rovnost. Právě asi díky Rovnosti jsem se nakonec stal členem i já.

6. Některým čtenářům možná bude známo, že jsi zakladatelem nejstaršího a dosud fungujícího klubu Bobří stopy. Jak tento klub vznikl?

Už od mateřské školky jsem kolem sebe sdružoval partu kluků a vymýšlel různé plány, co bychom mohli společně podnikat. Vlastně si z dětství nepamatuju dobu, kdy bych neměl svůj klub. Foglarovskou podobu pak klub dostal v roce 1990 díky inspiraci z obnoveného časopisu Mladý hlasatel.

7. Na které období s Moravskými Indiány nejraději vzpomínáš? A naopak, kdy se dostal klub do největší krize a vypadalo to již na jeho zánik?

Moravské indiány jsem vedl jako náčelník deset let, pak chvíli jako patron a poslední léta už spíše jen sledoval jejich další osudy. Za tu dobu klub zažil mnoho časů lepších i horších, doslova tragických i velice slavných. Rád vzpomínám především na dvě období. To první je z doby kolem roku 1992, kdy se klub hlásil k časopisu Nezbeda a hrdě nesl označení ČKN 81. Tehdy jsme byli dobrá parta, která se účastnila parádních klubovních srazů a podnikala své klukovské výpravy. To byl můj zlatý klubařský věk. Druhé skvělé období pak přišlo v roce 1996, kdy jsem

již hledal cestu, jak klub předat mladší generaci a na krátký čas se nám ve Vyškově podařilo rozjet doslova klubařskou horečku, která postihla desítky kluků a holek. Najednou bylo hned několik klubů, proběhly slavné akce a velké bojové hry, začala se i tradice slavných vyškovských stínadelských srazů.

8. Kdyby ses mohl vrátit v čase a prožít jeden den s Moravskými Indiány znovu, který by to byl?

To neumím říct. Najednou se mi vybavuje tolik krásných chvil.

Ten pocit, když jsem se třemi kamarády opouštěl malou lesní rokli a v podzimním podvečeru jsme se vydali ospalou vesničkou zpět do města plni velkých očekávání a nadšení právě zpečetěným přátelstvím. Na ten do smrti nezapomenu.

Ale asi nejsilnější můj klukovský klubařský zážitek byl ze dne, kdy jsme v roce 1992 zakopali první klubovní listinu svornosti. Ten den byl totiž jako z mých snů a knížek, které jsem četl. Neměl snad jedinou chybu. Ten pocit, když jsem se třemi kamarády opouštěl malou lesní rokli a v podzimním podvečeru jsme se vydali ospalou vesničkou zpět do města plni velkých očekávání a nadšení právě zpečetěným přátelstvím. Na ten do smrti nezapomenu.

9. Před téměř čtrnácti roky jsi se stal šéfredaktorem časopisu Ozvěna. Jak se to tenkrát vlastně seběhlo, jak si se do redakce dostal?

Časopisy jsem psal od chvíle, co jsem začal chápat, že písmena na papíře dávají v určitém uspořádání smysl. Protože v prvních letech klub, který jsem vedl, nemíval žádné pravidelné schůzky, využívali jsme časopisů k šíření informací a udržování party. Časopis jsem v klubu nevydával jen já, ale skoro každý z asi deseti tehdejších členů klubu. Různé jsme si je předávali a půjčovali. Vydával jsem časopisy roztočivých názvů jako například: Malý oznamovatel, Hombré, Kdo si počká ten s dočká, Řetěz komiků, Řetěz informací a pak asi od 1993 i časopis Ozvěna.

Ten se pak na čas stal dokončeným nástupcem zaniklého Mladého hlasatele, když mě oslovil Jan Šimáně – Galén, šéfredaktor

Mladého hlasatele z roku 1990, abych časopis sloučil s jeho Duhovou planetkou a abych sám pokračoval v jejím vydávání.

10. Jak dlouho jezdíš jako vedoucí na tábory Bobří stopy na Pikárec? Čím je pro Tebe to téměř legendární místo tak poutavé?

Poprvé jsem se stal členem týmu vedoucích na táboře na Pikárci v roce 2000, kdy se táborová hra inspirovala knihou Ztracený svět. Od té doby jsem s jednou výjimkou na Pikárci prožil část každého léta. Ten kousek lesa, louka a rybníky a hlavně obrovská spousta skvělých kamarádů, které jsem tam poznal, se mi již v době, kdy jsem na táboře pobýval jako pouhý účastník, nějak prazvláště dostali pod kůži nebo snad ještě hlouběji pod

žebra. Každické místo se mi pojí s nějakou vzpomínkou. To místo je už prostě mou součástí.

11. Ve Sdružení přátel Jaroslava Foglara působíš již řadu let. Co se nejvíc od té doby co jsi začínal pro Tebe změnilo? Na co nejraději vzpomínáš?

Všechno se strašně mění. Nejvíc asi lidi. Vzpomínám na doby, kdy byli mými kamarády lidé, které dnes již nevídám nebo kteří se v horším případě z nějakého důvodu ke mně otočili zády. Tyhle změny mě velice mrzí. Na druhou stranu ty krásné zážitky z minulosti se tím nevymažou, což je dobře.

12. Myslíš si že v dnešní přetech- niovaně době má klubovní myšlenka smysl? Pokud ano, tak co by bylo dobré udělat pro to, aby se našlo více kluků a holek, kteří

Všechno se strašně mění. Nejvíc asi lidi. Vzpomínám na doby, kdy byli mými kamarády lidé, které dnes již nevídám nebo kteří se v horším případě z nějakého důvodu ke mně otočili zády. Tyhle změny mě velice mrzí. Na druhou stranu ty krásné zážitky z minulosti se tím nevymažou, což je dobře.

by něco rozumného podnikali, chodili do přírody a žili v kamarádském a klubovním duchu???

Technika není to, co by klubům nepřálo. Nejhorší je lidská lenost a pohodlnost. Přitom kluby jsou o čínorodosti. Vyžadují neustálé úsilí od svých členů a dneska mnozí kluci a holky nejsou zvyklí přinášet oběti, vzdát se něčeho, protože si neumí představit co všechno by mohli na oplátku získat.

13. Co by jsi vzkázal čtenářům Klubovního hlasatele?

Přeju všem hodně slunečných dnů a co nejvíce chvil strávených někde venku, v lese nebo na louce spolu s kamarády. Teprve, když vám práce sebere prázdniny a dlouhá odpovědnost, zjistíte, že nemůže být nic krásnějšího než toulat se svobodně přírodou.

Děkuji za rozhovor. ■

Který z nich je Sokl?

text: Jiří Kalina

ZE SEVERNÍ STRANY

a Milan Lebeda

dil nohou o jeho okraj jak dlouhý, tak široký ním. Malá odřeninka vadí zdaleka tolik, jako nedodržení tradice. Tak snad na příští schůzce...

Čím se liší kamarádi v klubu od ostatních kluků a holek v okolí? Svoji klubovnou, kronikou a vlajkou? Nebo spíše svým lepším chováním - odmítáním nesmyslných hrubostí, násilností a vůbec všech špatností, kterých není nikdy dost? Ano, určitě taky. Ale přesto je tu ještě něco - na první pohled nejasné cosi - co hraje tu nej-důležitější roli. Jsou to klubovní tradice a zvyky, vzešlé ze stovek společných zážitků na schůzkách a táborech, z dávných výroků a vtipů, které kdysi někdo vymyslel nebo ze společné touhy prožívat velká dobrodružství. Tradice a zvyky, které stmelují klub a dávají pocit sounáležitosti těm, kteří je dodržují...

Věci někdy přísně tajené, jindy naopak hrdě stavěné na odív. Některé se drží celá léta, jiné po nějaké době upadnou v zapomnění, aby se třeba někdy opět vytáhly na světlo. Jsou

nejrůznějšího provedení, naprosto vážné i zcela opačné; ryze praktického charakteru i úplné zbytečnosti, které vlastně svým způsobem jsou „na obtíž“; dlouho bedlivě promyšlené i vzniklé náhodou - jakousi podivnou shodou okolností i nedopatřením. Ať takové nebo ma-

kové, všechny jsou obvykle věrnými členy hýčkány a nováčkům zapisovány za uši. Proč? Kdo už v nějakém tom spolku podobně smýšlejících lidí je, ten to moc dobře ví. Kdo tu svoji partu teprve hledá, či se ji chystá založit, tomu poradíme: Právě všechny ty zvláštnosti vytvářet ne-

ky pomáhají pakovatel-prostředí v každé skupince kamarádů, která má společné zájmy. A když se sejdou členové různých společenství, je vždy co okoukávat, vyzvídat, o čem třeba i předlouho rozprávět.

Stisk ruky a zalamování palce

Může být branou do jiného - klubovního světa. Dobře si pamatuji, že schůzka klubu pro mě začínala vždycky stiskem ruky se všemi ostatními kamarády. V tu chvíli zmizel dosavadní život, ocitl jsem se na klubovní akci a cítil se najednou s vátečně a neobvykle. Stejně tak nikdo z nás neodcházel večer domů, dokud se s ostatními nerozloučil podáním ruky. A ne obvyčejným - náš pozdrav nazývaný Orloj (zkomolenina z názvu klubu - Orion a pozdravu Ahoj) byl docela složitý a jenom náš. Můžete si vymyslet podobný pozdrav a používat ho na svých akcích.

Jedna, dva, tři, deset

Drobná tradice, která mě však vždycky znovu rozesmála, se zrodila v jednom brněnském klubu. Původně omylem zkažené odpočítávání startu dalo vzniknout téhle formulce, bez které se neobešel žádný závod. Když jsem soutěžil s kluky z onoho klubu poprvé, vůbec jsem nevěděl, kdy vyrazit ze startovní čáry. Časem jsem si však i já zvykl a tak když slyším jedna, dva, tři, chystám se a na deset utíkám, co mně síly stačí.

Přeskoč nebo prolez

Tak tohle byla zase jedna z našich nejstarších tradic. Vymysleli jsme ji s Ďáblem nedlouho po založení klubu a spočívala v přeskokování kovového sloupku uprostřed chodníku, přesně jak jste si mohli přečíst v úvodu. Úkol to nebyl lehký, ale vždy, když jsme šli na schůzce

Co je v této knize? Dozvíte se to na straně 16.

okolo, museli všichni povinně přeskočit. Několikrát se to neobešlo bez menších odřenin či roztržených kalhot, kdo se ale naučil skákat přes sloupek jako přes

kozu, nikdy později toho nelitoval. Jen úplně nejmenším klukům, kteří by nahoru prostě nevyskočili, jsme povolili, že mohou namísto toho prolézat otvorem uvnitř. O tom, jak jsem tam jednou strčil hlavu a nemohl s ní potom tam ani zpět, ale raději psát moc nebudu.

Vrcholová prémie

Po několikadenním namáhavém výstupu výprava konečně stanula na vrcholu. Muži si podávají ruce a po chvíli si doplňují zásobu energie speciální směsí ... Snad to znáte z knih či z filmu.

Náš oddíl sice nezdolává při svých výpravách žádné „světové výšky“, ale přesto na každém putování, když dorazíme na nejvyšší bod trasy, zastavíme a dopřejeme si vrcholovou prémii (pemikan, čokoládu, rozinky, müsli apod.), abychom „obnovili svoji výkonnost po přestálé námaze“. Že je tato „sladká“ letitá zvyklost všeobecně oblíbená, není snad potřeba zdůrazňovat; vzpomínal již před 12 roky v časopise Stezka malých táborníků Alpín.

Svět ze hřbetu koně

Další drobnou tradicí, na kterou se mohli těšit nováčci jednoho z klubů ve Vyškově, byla skála připomínající hřbet koně, na který mohl vylézt ten člen klubu, který se zúčastnil výpravy do Sluneční kotliny. Z žádného jiného místa nebyl takový pohled, jako z tohoto skalního sedla.

Výčet podobných tradic by mohl zabrat ještě mnoho stránek našeho časopisu. Každý klub, oddíl, družina či skupina má svých zvyků desítky, často takových, které si ani sami členové neuvědomují. Jen zkuste zapátrat ve své paměti - určitě si vzpomenete na řadu drobností, které jsou jen a jen vaší malým obřadem. A pokud vám i tak připadá, že je jich málo, nebojte se zakládat tradice nové - třeba se v klubu udrží dlouho, po desítky let, a budete na ně s potěšením vzpomínat. ■

SMS ANKETA

Ahoj klubaři,

jaro už je v plném proudu, sluníčko svítí a výpravy do přírody jen lákají. Ale i přesto doufám, že si v tomto krásném období, kdy se nikomu nechce doma nic dělat a nejraději by trávil veškerý čas venku, najdete malou chvíli, abyste nám mohli odpovědět do naší SMS ankety. Pomalu nám končí dlouhodobka a tak by mě zajímalo:

„Jak se vám letoší dlouhodobka Tauris líbila?“

Byly úkoly přehnaně těžké nebo jste je zvládli za chvíli?

Zapojil se do hry celý váš klub nebo vás letos vesmírné téma vůbec nezaujalo?

A máte nějaké nápady, jak dlouhodobku v příštím roce zlepšit?

Uvítali byste třeba více setkání typu Vesmírná Odyssea?“

Nebojte a se a napište nám odpověď na alespoň jednu z těchto otázek nebo nám prostě sdělte svůj názor týkající se dlouhodobé hry Tauris.

Své odpovědi posílejte formou SMS na číslo 776 754 445 (Renča), zdarma z www.vodafone.cz.

Celkové pořadí a výsledky se dozvíte v příštím čísle Klubovního hlasatele.

Renča ■

DÁLKY VOLAJÍ POUTNÍKŮV PRŮVODCE PO TÁBOŘIŠTÍCH

Plačtivou skálu nad Zdobnicí představuje Marek Skýpala - Winoga.

Na tomto tábořišti jsme nocovali již před dlouhými roky, do dnešních dnů však místo neztratilo nic ze své působivosti. Nalézá se v hlubokém údolí u soutoku bystřin Zdobnice a Říčky. Nad tímto soutokem se pak vypíná skála, která nese jméno Plačtivá, neboť roní slzy i v době největšího sucha.

Vědci hovoří o srážkových vodách prolínajících břidličnatou a rozpukanou horninou a stékajících přes skalní převisy. Co ale budou vyprávět místním, ti ví, proč skála pláče!

Kdysi dávno žil v Pěčíně Plačtivá skála. mladý rybář. Žil sám, protože matka mu již zemřela a otce nikdy nepoznal. Chodil lovit ryby do Zdobnice a prodával je na trhu v Doudlebach. Jednoho večera se lovením zdržel, a proto jej v údolí zastihla hluboká tma. U soutoku s Říčkou však uviděl tajemné světlo. Dodal si odvahy a šel blíž. Na palouku zde tančilo

12 lesních víl. Rybář nikdy takovou krásu neviděl. Nemohl se z místa odtrhnout, oči z té krásy spustit. S nadcházejícím ránem však víly zmizely, jako by se ve vzduchu rozpustily.

Ještě mnohokrát zamířil rybář k soutoku. Hnal je totiž láska k té nejkrásnější víle. Jedné noci při úplňku se odvážil na palouk vstoupit a oslovit svou lásku. Ostatní víly se rozprchly, ale jeho vyvolená zůstala. Rybář poklekl a vyznal ji svou lásku. Víla se na něj plaše dívala a pak pravila: „Chtěla bych ti věřit, rybáři, odejdu s tebou do tvé vsi a budu ti věrnou ženou, kdybys však jen pomyslel na jinou ženu, zmizím a tebe stihne hrozné neštěstí.“ Rybář se ale znovu a znovu zapřísahal, že nikdy na jinou nepohlédne a že bude žít jen pro ni. Nakonec víla svolila a odešla s rybářem do jeho chaloupky.

Dlouho si žili šťastně, ale jednoho večera zastihla ry-

Plačtivá skála.

báře v Doudlebách na trhu bouřka. Zašel proto do hospody a čekal až bouře přejde. V té hospodě šenkovala sličná šenkýřka a mladý rybář se ji líbil. Točila se jen kolem něj a svůdně na něj mrkala. Bouře stále nechtěla přejít, a proto se rybář nechal přemluvit a zůstal u šenkýřky přes noc.

Druhého dne ráno se vrátil do chaloupky, ale ta již byla prázdná. Rybář se rozvzpomněl na svou přísahu a Plačtivá skála. běžel k soutoku.

Víla stála na vodě a vzpínala ruce k oblakům. Rybář se bezhlavě pustil z prudkého srázu. V tom ale zahřmělo, víla zmizela a z rybáře se stala vysoká skála. Od těch dob lidé v té oblasti slýchávají někoho zpívat smutné písně. Říkají, že to zpívá ta nešťastná víla a že roní slzy, kterými skrání skálu. Pláče nad nestálostí lidské lásky.

Nedaleko soutoku, na pravém břehu Říčky najdete přímo nad hladinou příjemnou loučku, která

vybízí k táboření. V blízkosti tábořiště je několik pramenů. Zdobnice i Říčka jsou průzračné bystřiny, ve kterých se dá krásně koupat. Jen vás musíme upozornit, že rána jsou v hlubokém údolí skutečně chladná.

Vydejte se do údolí Zdobnice i v zimě a odměnou vám budou ledopády a obří rampouchy, které zdobí Plačtivou skálu. Blízko je i zřícenina středověkého hradu Pěčín a řada dalších zajímavostí. ■

DOTACE NA AKCE V ROCE 2008

I v letošním roce získalo Sdružení přátel Jaroslava Foglara dotaci na dobrovolné aktivity organizované (stopaři, odíly) i neorganizované mládeže (kluby).

Podle rozpočtu, schváleného na březnové poradě Vedení lze tedy na vaše akce za dodržení následujících podmínek čerpat finanční podporu.

Podmínky čerpání dotace

Dotaci lze čerpat do výše 50 Kč na osobu a den u jednodenních a vícedenních akcí a táborů, maximálně však může pokrývat 70 % celkových nákladů na akci. Pro obdržení dotace je nutné dodat stovkaři veškeré doklady o výdajích na akci (paragony za materiál a potraviny, jízdenky apod.), prezenční listinu všech zúčastněných osob a údaje

o místu a datu konání akce. Proplácení je možné pouze u akcí předem schválených Výkonným výborem SPJF (viz Řád pro pořádání akcí; za akci schválenou je považována akce oznámená na klubovně měsíc předem a Výkonným výborem není zamítnutá). Dále lze dotovat pouze akce, na kterých je minimálně 60 % účastníků mladších 26 let a celkem alespoň 6 osob.

Doporučujeme všem oddílům a klubům pořádajícím větší akce (pod záštitou poboček apod.), aby se informovaly o možnostech dotací blíže u svého stovkaře. Poradí vám jistě také vedoucí regionálních poboček SPJF.

Potřebné materiály (směrnice, formuláře) jsou ke stažení také na www.spjf.cz. ■

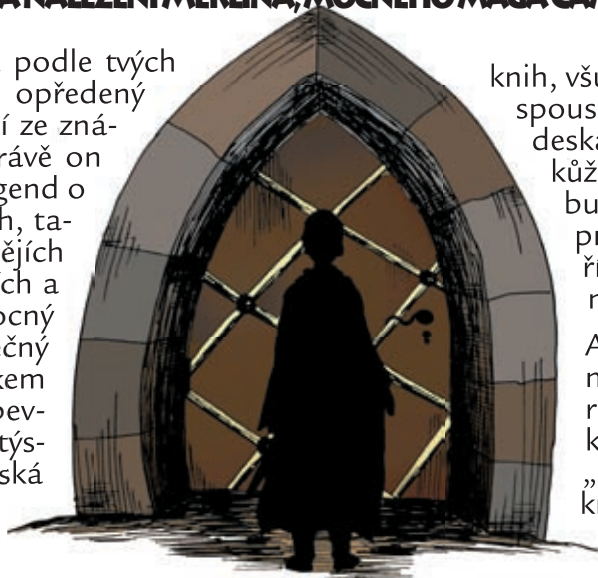
Po mnoha dnech strážní na palubě galéry Paní moří, po několika bitkách s mořskými lupiči, po nejedné nebezpečné bouři a dalších útrapách (včetně mořské nemoci) konečně vidíš břehy. Tvá cesta napříč Západním mořem právě končí. Vpravo již uvidíš obrovský tmavý útes na okra-

ji pobřeží a právě tam má podle tvých zpráv své sídlo legendami opředený Merlin z Kamelotu, největší ze známých mágů a čarodějů. Právě on tě má zasvětit do mýtů a legend o silných a udatných hrdinech, tajemných a mocných čarodějích a velkých a slavných vládci a vojevůdci. Konečně! Mocný trup galéry naráží na písčiny břeh a ty obratným skokem vyskakujes z přídě lodě na pevnou zem! Tolik se ti po ní stýskalo, nejsi přece žádná mořská krysa! Jeden z námořníků za tebou hází tvůj vak.

Bereš si jej na záda a jdeš k ne-dalekému vysokému temnému útesu. Po celou dobu chůze přemýšlíš, jak se dostaneš na jeho vrchol, který vypadá velice nepřístupně. Už jsi u útesu a za nějakou dobu ho obcházíš dokola, v domněnku, že někde naleznesh schodiště či jiný způsob jak se dostat na vrchol, ale nic nenalezneš. Unaveně si sedneš na zem a zvažuješ co budeš dělat. Pak se znovu podíváš na stěnu útesu. Přímou před tebou se z ničeho nic objeví dveře! Dodáš si odvahy, otevřeš je a vejdeš dovnitř, do tmy... Náhle stojíš na vrcholku útesu a hledíš do hloubky několika stovek metrů. Mocný mág ani jeho obydlí však nikde nejsou. Tu na zemi před sebou uvidíš ležet dutý roh zdobený stříbrem. Vezmeš jej do pravičky a mocně zatroubíš! Jednou, podruhé a potřetí! Najednou se přímo před tebou zhmotní vysoký velebný stařec v podivné róbě s bílým vousem... Toť sám Merlin! V bázi poklekáváš na jedno koleno a skláníš hlavu k zemi. „Tys poslední z řádu Bossoninánských rytířů a hraničářů,“ praví stařec „čeho si žádáš od Merlina, mága krále Artuše a slavného Camelotu?“ „Chtěl bych mistře Merline abyste mě učil“, říkáš

CESTA A NALEZENÍ MERLINA, MOCNÉHO MÁGA CAMELOTU...

třesoucím se hlasem. „Tedy mě následuj,“ říká Merlin a máchne svojí magickou holí. Před vámi se na zemi útesu objeví portál a Merlin do něho vstoupí a zmizí, ty jej vzápětí následuješ... Objevuješ se vedle Merlina v obrovské síni. Teď jsi už pochopil, Merlinova tvrz je uvnitř útesu!

Kolem vás jsou řady knih, všude, kam pohlédneš, obrovská spousta knih. Jsou vázané ve tvrdých deskách, které jsou obaleny hrubou kůží. „Zde je veškerá minulost i budoucnost našeho světa,“ vypráví Merlin „historie dávných říší i králů a vládců a také dávné mýty a legendy.

Ale i věci, které se teprve stanou v daleké budoucnosti, která jednou přijde.“ Pak se otáčí k tobě a zahřmí silným hlasem: „Je na tobě, abys studoval tyto knihy a až budeš hotov, pak projdeš mou zkouškou!“

1. ZNÁ ZAKLADATELE FANTASY LITERATURY (J. R. R. TOLKIEN, R. E. HOWARD), ČETL PÁNA PRSTENŮ NEBO SILMARILION A ALEŠPOŇ JEDNU KNIHU OD HOWARDA (CONAN, KRÁL KULL, TYGRÍ MOŘE, APOD.)

2. UMÍ VYSVĚTLIT DRUHÝ FANTASY LITERATURY (O ČEM JSOU):

- TZV. HRDINSKÁ FANTASY (ALEŠPOŇ JEDEN AUTOR, JEDNO PŘEČTENÉ DÍLKO JAKO PŘÍKLAD)
- TZV. FANTASY MEČE A MAGIE (TOTÉŽ)
- TZV. HUMORNÁ FANTASY (TOTÉŽ)
- TZV. TEMNÁ NEBO LI DARK FANTASY (TOTÉŽ)
- FANTASY PRO DĚTI (TOTÉŽ)

3. VÍ Z JAKÉHO PROSTŘEDÍ VYCHÁZÍ TZV. ANGLOSASKÁ FANTASY (MÁ PŘEČTENO NĚCO OD D. GEMELLA, D. EDDINGSE, R. FEISTA, U. LE GUINOVÉ, J. MORESSYHO, W. KINGA, APOD.)

4. ZÚČASTNÍ SE OSOBNĚ BOJOVKY VE STYLU FANTASY HRY V TERÉNU. ZAHRAJE SI PRAKTICKY NĚJAKOU KARETNÍ ANEBY DESKOVOU FANTASY HRU. ODEHRAJE OSOBNĚ ALEŠPOŇ JEDNO DOBRODRUŽSTVÍ V DRAČÍM DOUPĚTI. VLASTNORUČNĚ NAKRESLÍ MAPU, VE KTERÉ VYTVOŘÍ PŘEDSTAVU SVÉHO VLASTNÍHO FANTASY SVĚTA. ZAHRAJE SI NA PC AŠPOŇ ČÁST NĚJAKÉ RPG NEBO ONLINE RPG HRY.

5. ZALOŽÍ SI DOMA SVOJI VLASTNÍ MALOU KNIHOVNIČKU SCI-FI A FANTASY LITERATURY.

FANTASTY

ZKOUŠKA

Guatemala

země Mayů a sopek

text a foto: Aleš Spurný

Guatemalu jsem navštívil s univerzitní výpravou v lednu. Proto jedna z prvních věcí, která mne zajímala, byla, jak na mne zapůsobí teplotní rozdíl, když se během jednoho dne naší zimy ocitnu v tropickém pásu. Žádné rozdíly nakonec nebyly. Na počátku roku 2006 jsme měli u nás velmi teplý leden a ve Střední Americe se protáhlo období dešťů, takže jsem z 5°C přeletěl do 15°C a žádný teplotní šok se ani dostavit nemohl.

První dny pravidelně v pozdním odpoledni přicházely deště a sami domorodci tvrdili, že v lednu už tolik neprší. Inu výkyvy počasí nejsou jenom u nás. Naší výpravě to však příliš nevadilo, program během dne proběhl většinou v suchu

a na večer jsme již byli ubytovaní. Spávali jsme většinou v místních hotýlcích za 6 až 8 amerických dolarů za noc. Jejich kvalita je však rozdílná. Někde bylo překvapivě čisto a ze sprchy tekla dokonce i teplá voda, jinde se člověk musel spokojit se studenou vodou a byl rád, že si má kam lehnout (o špinavém povlečení a chybějícím prkýnku na záchodě s malými šestinochými spolubydlícími ani nemluvě).

Po návštěvě první mayské lokality v Quiriguá, kde se nachází i největší stéla mayského světa, která ční 8 metrů nad zemí (další 3 metry je zasazena do země) a váží 60 tun, jsme zamířili do přístavu

Puerto Barrios a odtud motorovým člunem do Livingstonu. Do tohoto městečka se lze dostat jen po moři, protože je obklopeno složitým terénem tvořeným převážně džunglí. Přestože jste v zemi, kde žijí Indiáni a jejich míšenci, narazíte v Livingstonu na samé černochy. Jsou to potomci černých otroků přivážených na práce na ostrovy v Karibském moři, kteří se usadili právě zde. Člunem jsme pak pokračovali po řece Rio Dulce a kochali se nádhernou přírodou stejnojmenného národního parku. Úzký kaňon se svahy porostlými bujnou tropickou vegetací se náhle rozevírá do jezera El Golfete. Z člunu jsme pozorovali volavky, kormorány, pelikány, racky, osady domorodců, a místní průvodce nám sdělil, že v řece kromě krokodýlů žijí i vzácní kapustňáci, kteří sem vplouvají za potravou z moře. Žádného jsme však neviděli.

Na sever jsme se přesunuli autobusovou linkou. Guatemalci používají především starší školní autobusy z USA, o které se velmi dobře starají. Jsou vždy vymydlené a pěkně

barevné. Za celou dobu pobytu jsem viděl snad jen tři stejně barevné vzory těchto autobusů. Na dlouhých trasách jezdí modernější klimatizované busy. Pokud jede člověk z výchozí stanice, tak si ještě sedne. Přistupuje-li po cestě, musí počítat s tím, že bude stát i celou svou cestu jako já. Ty 4 hodiny se mi zdály nekonečné.

Jedním z nejzajímavějších zážitků byl šestidenní trek džunglí v severní Guatemale. Naše bágly a zásoby se vezly na mulách a my jsme pěkně řapkali cestou necestou, blátem, ale především tropickým lesem, který ovšem nebyl původní deštný, ale již člověkem přeměněný na polosuchý les. Přesto

Tikal - pohled na chrám přes Velké náměstí.

jsme viděli spoustu živočichů. V korunách stromů si hájili svá území chápani a vřeštění, jejich řev je slyšet více jak kilometr daleko. Při zemi létali velcí barevní motýli rodu Morpho a lezly obrovské housenky. Občas kolem prolétl tukan. Po setmění se na zemi v záři baterky

odrážela spousta minisvětýlek. Při bližším pohledu jsem zjistil, že se jedná o oči sklípkanů. Cílem tohoto treku bylo navštívit zapomenutá mayská sídla – města, jež pohltila džungle a nyní je archeologové postupně odkrývají. Viděli jsme i největší známé mayské město El Mirador. Kromě dvou

právě odkrývaných staveb jsou ostatní zarostlé, takže jednotlivé chrámy dosud vypadají jako lesnaté kopce a ne jako chrámy. Po cestě zpět jsme se zastavili v osadě čiklerů, kteří získávají z kůry stromů tekutinu, kterou povaří a následně ve formách nechají vyschnout do bloku o velikosti dvou cihel – tak vzniká čikle, základní surovina pro výrobu žvýkaček. Úžasná byla také návštěva nejznámějšího mayského města Tikalu. Ještě před 100 lety to bylo také neobjevené sídlo. Nyní se turisté mohou kochat nádhernými stavbami v tropickém deštném lese s papoušky v korunách stromů a na čtyři ze šesti chrámů lze i vylézt a pokochat se krásnými rozhledy. Občas mi cestu zkřížili nosálové nebo hrabaví ptáci hoko, kteří se z ničeho nic vynořili z džungle a zase v ní rychle zmizeli.

Po přejezdu guatemalské vysočiny jsme dojeli k jezeru Atitlán. Leží 1500 metrů nad mořem a má nádhernou kulisu. Na jižní straně se tyčí 3 sopky, na severní jsou prudké svahy jako pozůstatek kráteru bývalého obrovského vulkánu. Ze severu se k jezeru dá dostat jen po silnici s mnoha serpentinami. Do některých vesnic u severního břehu jezera se člověk dostane jen lodí. I my jsme do jedné takové vsi dopluli a pak asi čtvrtinu jezera obešli pěšky. Byla to pěkná dvacetikilometrová procházka, během níž jsme pozorovali život místních obyvatel. Viděli jsme ženy prát prádlo v potoce, navštívili jsme školu a několik tržišť, která

překypovala ovocem a zeleninou. Zvláštní pocity se v člověku mísily ve vesnici Panabaj, na kterou se 4 měsíce před naší návštěvou sesunula obrovská masa půdy ze sopky Tolimán po vydatných deštích. Zavalena byla půlka vesnice, a protože k tomu došlo v noci, lidé nestačili utéci a 800 jich zahynulo.

Činná sopka Pacaya (2552 m n. m.).

Naše putování po této krásné zemi se chýlilo ke konci, a přesto přišel ještě jeden fantastický zážitek. Výstup na činnou sopku Pacayu (2552 m). Autobusy vás vyvezou sice až do 1800 metrů, zbytek si člověk musí vyšlapat sám. Ze začátku je to pohoda, ale posledních 350

výškových metrů po lávové suti, kdy člověk udělá krok a o třičtvrtě se vrátí, je náročných. Kdo však vyleze na vrchol, nelituje. Láva je zde díky minerálům a síře zbarvena bíle, žlutě, červenohnědě, šedě,.. A pohled do jednoho ze tří menších kráterů, ve kterém bylo vidět vařící se magma, bere dech. Původně byla Pacaya typickou sopkou s jedním kráterem, ale krátce před naší návštěvou došlo k větší erupci, která rozervalo vrchol do tří menších kráterů. V Guatemale je celkem 33 sopek, z toho 3 činné. Pacaya je sice nejmenší z nich, ale nejaktivnější – neustále dýmá.

Na závěr jsme navštívili staré hlavní město Antigua Guatemala. Založeno bylo Španěly roku 1543, ale na špatném místě. Častá zemětřesení ničila domy. Když přišlo v roce 1773 ničivé zemětřesení, zhroutila se i většina církevních staveb. Proto zde můžeme vidět mnoho ruin klášterů a kostelů. Domy a některé kostely jsou však opravené nebo postavené znovu a vytváří tak pěkný a barevný celek. Na nádvoří klášterního kostela La Merced jsme si prohlédli největší fontánu ve Střední Americe o průměru 27 metrů. Nejhezčí pohled na město je z Vrchu křížů, kde se proti vám nad městem tyčí sopka Agua (3780 m), která je vyhaslá. Kamarádi, kteří na ni vystoupili místo prohlídky města, tvrdili, že v kráteru je fotbalové hřiště. Docela bych jim věřil, protože Guatemalci mají sport

Chichicastenango - stanoviště autobusu v oblouku Gucumatz

rádi. V každém menším městě je na hlavním náměstí hřiště na basket nebo na fotbal, stejně tak u každé školy.

Po onom velkém zemětřesení bylo v roce 1776 založeno nové hlavní město Nueva Guatemala, které je pod názvem Ciudad de Guatemala metropolí této perly Střední Ameriky dodnes. Protože je mladé, historických památek zde mnoho není. Kromě katedrály stojí za návštěvu národní palác, kde jsme v honosných sálech viděli krásné křišťálové lustry z Kamenického Šenova. Všechny nás zahřálo u srdce, že české výrobky se dostávají tak daleko. S těmito příjemnými pocity jsme pak odletěli domů. A i když byl rozdíl teplot tentokrát velký (na začátku února zde bylo už 32°C a při příletu do Prahy minus pět), nic to s mým organismem neudělalo.

Co byste neměli v této zemi minout:

- 1) Tikal – ruiny mayského města uprostřed tropického lesa
- 2) Výstup na činnou sopku Pacaya
- 3) Plavbu v národním parku Rio Dulce po stejnojmenné řece
- 4) Návštěvu města Antigua Guatemala, starého hlavního města země
- 5) Jezero Atitlán s okolními vesnicemi

Některá zajímavá jména mayských panovníků: Velký pán slunce kvesal papoušek ara, Čokoláda, Kouřový Jaguár, Kouřová Opice, Kouřová Mušle, Osmnáct Králík, Měsíc Dvojitý hřeben

Slovníček pojmů

stéla – kamenný blok, do kterého je vytesána významná osobnost a její činy

magma – rozžhavené a roztavené horniny pod zemským povrchem (uvnitř sopky)

mestic – míšenec bílé a žluté rasy

mulat – míšenec bílé a černé rasy

zambo – míšenec žluté a černé rasy

kapustňák – savec z řádu ochechulí o velikosti 3 až 4 metry žijící při pobřežích moří tropů ■

Oficiální název	Guatemalská republika (República de Guatemala)
Rozloha	108 889 km ²
Počet obyvatel	13 000 000
Hustota zalidnění	119,5 obyv./km ²
Forma vlády	prezidentská republika
Hlavní město	Ciudad de Guatemala
Úřední jazyky	španělština a některé indiánské
Měna	quetzal (1 GTQ = 3,50,- Kč)
Etnické složení	asi 50% Indiáni, 45% mesticové (tzv. ladinos), černoši, mulati, zambové, běloši
Nejvyšší bod	Tajumulco (4 220 m n. m.)
Státní svátek	15.září (výročí nezávislosti 1821)
Vlajka	modrá znamená nezávislost a bílá mír, uspořádání pruhů – poloha země mezi dvěma oceány
Internetová doména	.gt

VÝVĚSKA AKCÍ

První letošní

Fotbalový turnaj Bobří stopy

Bedřichov 17.5.2008

Již tradiční fotbalové klání libovolně složených týmů, podruhé v historii na lesním hřišti nad Bedřichovem u Lysic na Vysočině. Pro zájemce z větší vzdálenosti bude zajištěno přespaní v klubovně.

Kontakt:

723 910 085 (Rolf)

TÁBOR TAURIS 2008

I LETOS VÁS ZVEME NA LETNÍ TÁBOR, TENTOKRÁT NA MOTIVY DLOUHODOBÉ HRY TAURIS.

KDY: 12. - 27. 7. 2008

KDE: DEHTÁRY

CENA: 2000,- (PRO ČLENY SPJF, JINAK 2500 PRO NEČLENY) V CENĚ JE ZAHRNUTA DOPRAVA, STRAVA, UBYTOVÁNÍ, POJIŠTĚNÍ A DALŠÍ NEZBYTNÉ VÝDAJE

KONTAKT: 777 806 825 (ČÁP - JIŘÍ KALINA)

EMAIL: KBS@SPJF.CZ

TĚŠÍ SE NA VÁS ČÁP, BUBLINA, STOPAŘ, RENČA, VOJTA A

2.5. - Závěrečná část hledání tábořiště a lezení ve skalním městě u Mrákotína

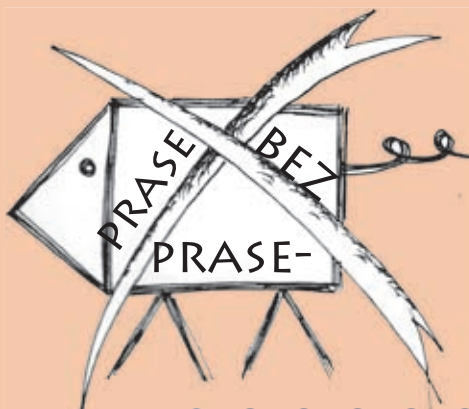
9.5. - Natáčení traileru propagujícího závod v MHD Šalině

16.5. - Tentokrát si zaležeme a zasláňujeme s Jauvajzem u Rudické ho propadání

23.5. - Kawi nám promítne pár fotek ze své plavby luxusní lodí po Egyptě

30.5. - Piškvorkový pětiboj a další boje

6.6. - Při promítání se dozvíte, jak to bylo doopravdy na velikonoční Ukrajině

Jihomoravská pobočka SPJF vás zve na

Závod Adamova proti Brnu

Čtvrtý ročník legendárního běžeckého závodu vedoucím přes Útěchov se uskuteční 8. června 2008.

kontakt: Vojta - 777 637 033

Lezecký pátek s Perpetuem

Na oslavu 1. máje pro vás Perpetuum připravilo májový vandr (pro zájemce lze spojit s líbáním pod rozkvetlým stromem) v teplých jižních oblastech Českomoravské vrchoviny. Ve čtvrtek 1. května odpoledne vyrazíme do obce Mrákotín, odkud se vydáme do blízkého skalního města. Následujícího dne pro vás chystáme lezecké aktivity v pískovcovém terénu.

Luxusní přespaní pod širákem zajištěno. Na setkání se těší Čáp (777 806 825) a Kuke (732 134 535).

SETKÁNÍ K 71. VÝROČÍ FOGLAROVSKÝCH ČTENÁŘSKÝCH KLUBŮ

TRADIČNÍ PRAŽSKÉ VZPOMÍNKOVÉ SETKÁNÍ K VÝROČÍ ČTENÁŘSKÝCH KLUBŮ SE USKUTEČNÍ 8. KVĚTNA 2008 OD 18.30 HOD. V „ZAHRADE GINGA“ NA KAMPĚ (PRO PLANTÁŽNÍKY, KTEŘÍ NEVĚDÍ, KDE SE NALÉZÁ, NABÍZÍME NÁPOVĚDU - V NOSTICOVĚ ZAHRADE). SVÍČKU S SEBOU, POKUD MÁTE ZAJÍMAVÉ KLUBOVNÍ MATERIÁLY NA UKÁZKU, PŘINESTE! ZDE BUDOU K ODEBRÁNÍ TĚŽ MALÁ GINGA V RÁMCI LETOŠNÍ AKCE „70 GING K NAROZENINÁM RŠ“.

1. SETKÁNÍ SBĚRATELŮ TURISTICKÝCH ZNÁMEK A 4. PRAŽSKÁ FOGLAROVSKÁ BURZA

24. 5., 9.00-12.00, SPOLEČENSKÝ SÁL KLÁŠTERA EMAUZY, BENEDIKTINSKÉ OPATSTVÍ, VYŠEHRADESKÁ 320/49, PRAHA 2. V RÁMCI AKCE SE USKUTEČNÍ TĚŽ KŘEST VÝROČNÍ TURISTICKÉ ZNÁMKY RYCHLÉ ŠÍPY SLAVÍ NAROZENINY. ZDE BUDOU K ODEBRÁNÍ TĚŽ MALÁ GINGA V RÁMCI LETOŠNÍ AKCE „70 GING K NAROZENINÁM RŠ“.

MEMORIÁL ZDEŇKA PÍRKA VE FOGLAROLOGII PROBĚHNE V KVĚTNU A ČERVNU 2008. BLIŽŠÍ INFORMACE BUDOU NA WWW.BOHOUSEK.CZ

AKCE POŘÁDÁ PRAŽSKÁ POBOČKA SPJF. KONTAKT: PP@SPJF.

Co je to ZO?

text: Renáta Chloupková - Renča

Pod názvem Zábavné odpoledne se koná menší pásmo her pro děti od 7 do 12 let, které by mělo navázat na šňůru akcí pořádanou SPJF v letech 2003 a 2004. A o co vlastně jde?

Asi před rokem mě napadlo, že by bylo vhodné uspořádat menší herní odpoledne pro děti, které nemají o klubech nejmenší tušení, protože já sama jsem se mezi klubaře dostala právě díky jedné z akcí s názvem Bobří stezka, kterou pořádalo SPJF pro neorganizovanou mládež. V našem organizačním týmu jsme prozatím já a Kawi, občas vypomůžou i naši kamarádi a to nejen ze Sdružení. V minulém roce jsme uspořádali tyto miniakcičky zatím v prvních obcích našeho kraje, a to převážně severně od Brna. Naším hlavním cílem je osvětlit dětem klubovní myšlenku, povědět jim, co to vlastně kluby jsou a jak si je založit. K našim programům jsme vytvořili i brožurku týkající se letošní dlouhodobé hry Tauris, plánujeme její zobec-

V té knížce na straně 7 jsou zápisky mladého učně Vojtěcha Hanuše z Husovic a Obřan, které si psal při cestě do světa a zase zpátky.

Akce ve Svitávce 27. dubna 2008.

nění a po vydání by nám mohla sloužit jako hlavní propagační materiál.

A právě tématem dlouhodobky bylo provázané i pásmo her, které se na Zábavných odpoledních koná. S dětmi strávíme asi hodinu a půl, zahrajeme si nemálo her, osvětlíme jim alespoň zhruba klubovní myšlenku, rozdáme jim kartičky, materiály a nakonec vyhlásíme vítěze našeho odpoledního klání a rozdáme naše vlastní diplomy. V tomto školním roce máme v plánu ještě akce dvě, a to 10. 5. od 14 hodin v Zastávce a 15. 6. ve stejném čase nejspíš v Lipůvce.

Podrobnosti a další informace o konaných ZO se dozvíte na zóně Perpetua. ■

Tonda v klubu

PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ

TOMÁŠ MORAVEC - TOPIK

7. kapitola: Nejkrásnější nabídka

Když si vše prohlédli, ujal se jich vedoucí spolku a nabídl jim věc, na kterou budou dlouho vzpomínat. Bylo to členství v organizaci!

Balů pohlédl na Tonda a když v jeho obličeji viděl souhlas, nabídku přijal. Vedoucí jim řekl, aby si vybrali nějaký nerost podle toho, jak se bude nazývat jejich skupina.

Tonda navrhl:

„V přírodopise jsme se včera učili o jantaru. Co kdybychom se jmenovali Jantarové slunce?“

Návrh byl přijat všemi hlasy tím spíš, že jiný nápad nebyl. Přednesli ho vedoucímu VOP a ten souhlasil.

Když členové klubu s vedoucím přešli k jeho stolu, který byl natřen světle zelenou barvou, vedoucí pronesl do šumu síně:

„Právě byla mezi nás přijata nová skupina nazývající se Jantarové slunce. Doufám, že se s ní skamarádíte, jak je mezi námi zvykem. Ať žije Jantarové slunce!“

Hluk utichl a všichni začali tleskat a volat povzbuzující věty. Hoši byli rádi, že konečně našli to, po čem toužili. KONEC ■

Ahoj kamarádi,
další osudy klubu Zatopené jeskyně, který uvízl v obrovské tauriské houbě, můžete opět sledovat v komiksu a příběhu. Zatímco se kluci a holky snaží najít východ ven, na tauriské pláni se vše připravuje k přistání záchranné kosmické lodi. Je postavena velká přistávací plocha a již téměř hotový vysílač, který přinese vytouženou spásu – tedy zavolání pomoci a následný návrat na rodnou planetu.

V příštím díle by tedy mělo dojít k dokončení vysílače a odeslání zprávy. Příběh klubu Zatopené jeskyně na Taurisu však zdaleka nekončí. Jak to všechno dopadne se dozvíme až na letním táboře Tauris, který pro vás chystáme v termínu 12. - 26. 7. 2008. Domovem nám bude právě planeta Tauris, takže si na vlastní kůži vyzkoušíme jaké to je žít v ztroskotanecké osadě, prozkoumáme zdejší přírodu a prožijeme nevšední zážitky.

Naše dlouhodobá hra dospěla až do poslední, osmé etapy. Připomínáme, že hra končí 15. května. Do této doby posílejte splněné soutěžní úkoly. Rozhodující je datum razítka na obálce, kterou pošlete. Jak jsme již psali, výběr úkolů je velký, takže si můžete vybrat dle libosti. Pořadí stále ještě není rozhodnuté, tak neváhejte a zabojujte v závěru o pěkné umístění. V červnovém hlasateli pak naleznete vyhodnocení celé hry včetně řešení vybraných úkolů z celého roku, statistiky a různé zajímavosti, takže se můžete těšit na netradiční tauriskou rubriku. Nejlepším klubům zároveň pošleme věcné ceny. A teď k úkolům poslední etapy, a to etapy nejkratší, neboť jsou před vámi po-

slední dva úkoly:

ČÁST OSMÁ

1. ÚKOL: CO TO JE TAURIS ? (12 bodů)

Pátrání po planetách je zábavou, ale často i prací hrstky astronomů, kteří v observatořích po nocích „loví“ nové planetky v kosmickém prostoru. Je to jako kdybyste hledali jehlu ne v kupce, ale v kopci sena. Šťastlivec, který objeví nové těleso, může dát planetce nové jméno a zapíše se na seznam objevitelů.

Tento úkol se již objevil v minulé etapě. Tentokrát vám přinášíme slíbenou nápovědu a snižujeme body za tento úkol na 12. Pokuste se zjistit, zda planeta Tauris skutečně existuje či ne a jestli má název Tauris vůbec něco společného s kosmickým prostorem. Pokud planetu Tauris objevíte, napište nám o ní něco – kdo ji objevil, zda má číslo apod. Můžete nám také napsat, jak byste vy pojmenovali novou planetu.

Nápověda:

Počítač – seznam planetek – čísla 751-1000.

2. ÚKOL – VZPOMÍNKA NA TAURIS (až 20 bodů)

Snad již brzy nadejde chvíle, kdy přistane velká záchranná loď. Začnou se nakládat všechny potřebné věci, které se do lodi vejdou. Noha člověka se naposled odlepí od tauriského povrchu a člověk nastoupí do lodi. Sbohem Taurise! Na pláni zůstane osiřelé městečko, které za nějaký čas pohltí obří houby, do trosk budov se nastěhují zvláštní

Tak nějak by měla vypadat i vaše základna.

Hlášení 355. KBS Žlutý kvítek, Brno.

tvorové. Třeba se sem jednou lidstvo vrátí, možná opět omylem nebo z důvodu výzkumu či turistiky. Každý člen Zatopené jeskyně si domů poveze nějaký předmět jako vzpomínku na tuto zvláštní planetu. Poslední den chtějí kluci a holky věnovat stavbě netradičního pomníku..

I vy se pokuste vytvořit něco hmotného, co by vám Tauris nějak připomnělo i v budoucnosti a čeho by si třeba všimli i ostatní lidé. Co konkrétně to bude, je na vás. Můžete třeba vytvořit velký nápis Tauris z kamenů někde v krajině či lomu, vyrobit si batikovaná trička s nápisem, postavit pomník z kamenů, natočit film či z fotografií vytvořit fotokomiks, napsat povídku, namalovat obří plakát s obrázkem planety, vyrobit model nebo třeba fungující tauriské vozítko. Fantazie se meze nekladou. Napište nám pak, co jste vytvořili, pošlete nejlépe nákres či fotografii.

Další soutěžní úkoly pro vás nemáme, etapa je krátká a tak zkuste zapátrat ve všech ostatních etapách.

Vyhodnocení úkolů březnové etapy

1. úkol Podivné zvuky

Klubům zapojeným do dlouhodobky jsme posla-

li CD nosič s nahrávkou 12 zvuků. Řada z vás neodolala a poslechla si podivné zvuky ve svých počítačích nebo CD přehrávačích. Nakonec řešení poslaly k 24.4. jen 3 kluby – 352. KBS Tygří dráp, 355. KBS Žlutý kvítek a 310. KBS Havířovská dvojka. Některé zvuky nebylo lehké poznat a tak správné řešení je zde:

- 1 – autobus, uznali jsme i auto
- 2 – gorila
- 3 – káň lesní
- 4 – praskání ohně
- 5 – labuť velká
- 6 – sojka obecná
- 7 – vlak
- 8 – sýkorka koňadra
- 9 – tekoucí voda ze studánky (stačilavoda)
- 10 – tetřev hlušec
- 11 – tygr
- 12 – žába.

U zvířat stačilo rodové jméno.

3. úkol - Test

Jednoduchý březnový test – „Co víš o vesmíru?“, který měl prověřit vaše kosmické vlastnosti nakonec k uzávěrce Hlasatele splnili jen klubaři z 310. KBS Havířovská dvojka a 333. KBS Tajemná kočka, přičemž chybovali maximálně dvakrát. Správ-

Hlášení 333. KBS Tajemná kočka, Prostějov.

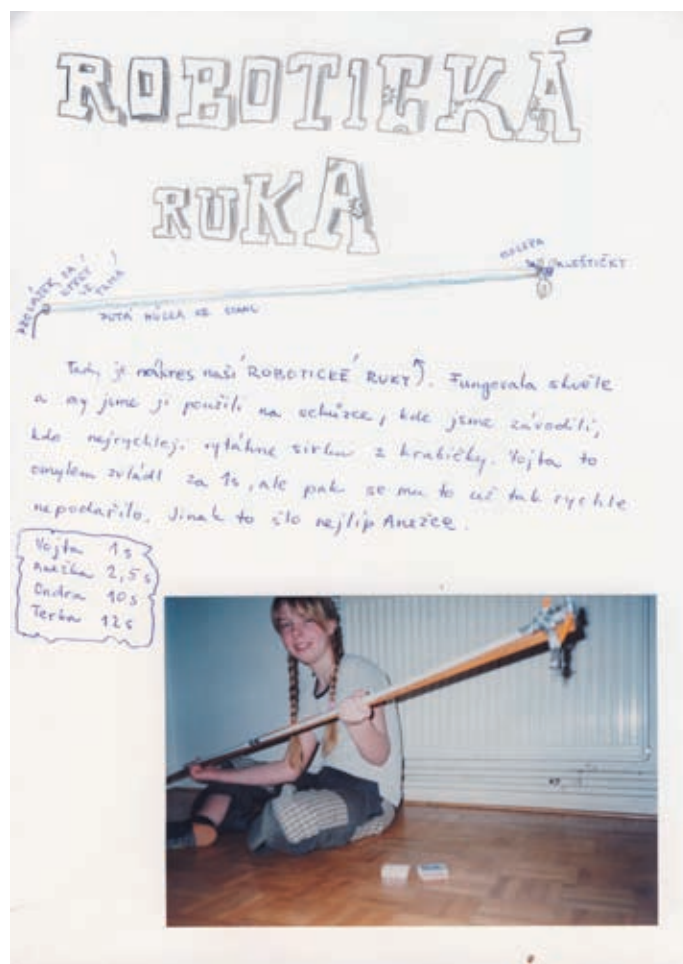

né řešení:

1. Sluneční soustava má už jen 8 planet.
2. Nejvýše položená observatoř na Slovensku se nenachází v Popradu pod mostem, ale na Lomnickém štítě (2632 m).
3. Na obrázku u trojky je Aštar Šeran.
4. Světelný rok je vzdálenost, kterou světlo urazí za jeden pozemský rok.
5. Padající hvězda je meteor, meteorit je spadlý meteor a hořící slon se v atmosféře vyskytuje spíše vzácně.
6. Halleyova kometa se vrací jednou za 76 let.
7. Síríus najdeme v souhvězdí Velkého psa.
8. Černá díra souvisí se zánikem hvězdy, nikoliv s výbuchem Černobylu.
9. Drak nikoli krab či had.
10. Československá družice zkoumající Slunce se jmenovala Magion.

Průběžné pořadí ke dni 24. 4. 2008:

Pořadí se příliš nezměnilo. Na prvním místě jsou dále definitivně klubaři z 352. KBS Tygří dráp, kterým se podařilo postavit celkem 21 druhů staveb včetně té poslední – vysílače. Druhé místo si drží 310. KBS Havířovská dvojka, která si polepšila o jednu stavbu (18). Na třetím místě je nadále 333. KBS Tajemná kočka, která postupně maže ztrátu na druhé místo (17). Další pořadí se v podstatě nemění - čtvrté místo patří 24. DK Čtyřlístek (13), a páté 306. KBS Stříbrná letka (12). Následuje 313. KBS Klub Velkého tygra (10), 339. KBS Zatopená

Hlášení 352. KBS Tygří dráp, Štramberk.

jeskyně, 355. KBS Žlutý kvítek, polepšila si 344. KBS Trojčata.

Konečné pořadí určíme nejprve podle počtů staveb, které máte postavené, v případě shody rozhodne celkový počet bodů. Jak bylo řečeno, stále je možnost pořadí ovlivnit, takže neváhejte a zkuste poslat poslední tauriskou obálku k nám do redakce! Na nejlepší kluby čekají věčné ceny. ■

